

Hoofdstuk 1

‘Mevrouw Jonkers, bent u er nog bij?’

Ik schrik op en kijk direct in de donkere ogen van mijn psychologiedocent, professor Bolan.

‘Slapen doet u maar in uw eigen tijd. Ik probeer hier zo goed en zo kwaad als dat gaat college te geven.’ Hij kijkt me streng aan; zijn grijze sik wappert onder zijn kin en zijn zwarte ronde bril staat op het puntje van zijn neus.

Ik pers met moeite een halve glimlach op mijn gezicht en knik schuld bewust. Met mijn pen in de aanslag probeer ik de heer Bolans onsamenhangende verhaal over de werking van het kleuterbrein te volgen, maar het gaat langs me heen, zoals eigenlijk alles de laatste tijd. Ik ben er niet bij met mijn kop, totaal niet zelfs.

Mijn lichaam protesteert aan alle kanten. Vandaag gaat het ‘m echt niet worden. Het is nog niet eens elf uur, maar ik heb de grootst mogelijke moeite om mijn ogen open te houden.

‘Wat is er met jou?’ sist Marleen me toe. Ze kijkt met een half oog naar de grijsbebaarde docent, die helemaal in zijn element een praktijkverhaal vertelt over zijn afstudeerscriptie van een miljoen jaar geleden over neurotransmitters of zoiets.

Ik haal mijn schouders op en zucht demonstratief.

‘Ga gewoon naar huis als je je niet goed voelt, dat is geen probleem toch?’

Ik schud vastberaden mijn hoofd. ‘Nee, ik ben al te veel afwezig geweest. Ik ben gewoon moe. Het komt wel goed.’

Ik heb het ook veel te druk. Dat komt vooral doordat mijn klas

vol kneuzen zichzelf dit jaar – als alles goed gaat – algemeen psycholoog mag noemen. Het is nog een halfjaartje vol gas en dan is deze hel echt voorbij, éindelijk.

Vooraf in deze laatste periode zijn de duimschroeven extra aangedraaid. De druk is voor iedereen voelbaar en uit zich in stress en frustratie, zelfs bij de alwetende studieboeken uit mijn klas, waar ik duidelijk niet bij hoor. Nee, als er een clubje bestaat voor slimme mensen die alles onder controle hebben en een heerlijk geordend leven leiden, zal ik naar alle waarschijnlijkheid nóóit een uitnodiging ontvangen. Ik ben nou eenmaal chaotisch en doe werkelijk alles last minute. Ook kom ik zelden op tijd en mocht dit toch gebeuren, dan heb ik me vast vergist.

Verder mopper ik me doorgaans door het leven. Het is allemaal ook niet gemakkelijk hoor. Maar naast al mijn chronische gebreken bezit ik wel een grote dosis doorzettingsvermogen. Het kan haast niet anders dan dat juist díe karaktereigenschap ervoor heeft gezorgd dat ik toch maar mooi ga afstuderen dit jaar, hópelijk.

Om mijn studie te bekostigen, probeer ik zo veel mogelijk te werken. Ik werk als woonbegeleider. Minimaal drie avonden per week kook ik voor een groepje verstandelijk gehandicapte mensen die semi op zichzelf wonen. Laat ik het anders zeggen: ze doen hun best om op zichzelf te wonen, maar zonder de juiste begeleiding is dit een kansloze missie.

Het koken gebeurt vanuit het inloophuis, een centraal liggende woning in een groot flatcomplex waar de cliënten hun eigen tweekamerappartementen bewonen. Als mijn rooster het toelaat, probeer ik leuke activiteiten met die gasten te ondernemen, zoals een bezoekje aan de kinderboerderij, een rondje centrum of naar het museum. Een aantal jaren geleden ben ik als stagiaire begonnen en ik ben nooit meer weggegaan. Inmiddels functio-

neer ik als een volwaardige collega. Niet verkeerd, al zeg ik het zelf.

‘Ja mevrouw Jonkers, kunt u ons verblijden met het antwoord?’

‘Oh, uhm... Ja, wat bedoelt u precies?’

‘Waarom peuters nog geen onderscheid kunnen maken tussen veiligheid en gevaar.’

Alle woorden die de docent de afgelopen anderhalf uur op ons heeft afgevuurd, zijn langs mij heengegaan. Precies zoals in die scène van ‘The Matrix’ waar de hoofdpersoon – die ene man met dat kleine zonnebrilletje – heel soepeltjes met allerlei yoga-achtige bewegingen de kogels ontwijkt die op hem afkomen. Nou, zoiets dus. Maar dit antwoord weet ik echt niet. Het is onmogelijk om geen respons te geven na de berisping van zojuist. Zo verspeel ik al mijn krediet bij die man, als ik dat al had.

Mijn God. Mijn hersenen graven in allerijl in de meest vochtige hoekjes van mijn hersenpan. Ik móet dit toch weten. Kom op Julia, denk na. Mijn handen ballen zich tot vuisten. Ik houd mijn adem in, alsof het denkproces sneller gaat als mijn lichaam zich niet druk hoeft te maken over het reguleren van haar ademhaling. Marleen geeft me een harde elleboogpor in mijn zij. De ingehouden adem komt met rap tempo uit de kieren van mijn mond, wat resulteert in een raar piepend geluid.

‘Nou...’ Ik schraap mijn keel voordat ik verderga. Alles om nog meer tijd te rekken, al is het maar een halve seconde. ‘Dat komt vanwege hun onvolgroeide brein. Het limbisch systeem is nog in ontwikkeling en hierdoor kan de kleuter nog niet goed aanvoelen wat gevaarlijk is en wat niet.’

‘Dank u wel, mevrouw Jonkers.’ Met een tevreden gezicht draait de docent zich terug naar het whiteboard en begint met het tekenen van de grote hersenen, de kleine hersenen en de hersenstam.

JULIA JONKERS

Zo, die module ontwikkelingspsychologie van vorig jaar was toch niet geheel zinloos. Opgelucht én geluidloos haal ik adem. Marleen kijkt me met grote ogen aan. Ik haal mijn schouders op. Tja, soms heb ik mijn momenten.

Na dit hoogtepuntje vroeg in de ochtend wordt het vrij vlot drie uur. Met gepaste haast vertrek ik naar het inloophuis. Ik heb precies één uur reistijd en ik heb alle minuten nodig om op tijd aan te komen, wat zelden lukt. Met vijf minuten vertraging kom ik bij het inloophuis aan. Er staan al twee cliënten ongeduldig voor de deur te wachten.

‘Hé jongens, hier ben ik dan,’ gil ik aan het begin van de lange gang op de tweede etage van het flatcomplex. Ik trek een sprint-je richting de cliënten.

‘Nou,’ snauwt Koos. ‘Ik snap niet waarom je zo loopt te gillen. Ik hou daar niet van. Iedereen gilt tegenwoordig maar. En dan kom je ook nog eens te laat. Ik snap dat niet. Is het nou echt zo moeilijk om op tijd te vertrekken?’ Koos, met zijn 62 jaar de oudste cliënt van het inloophuis, legt zijn gerimpelde hand demonstratief op zijn voorhoofd.

‘Kom op Koos, niet zo brommen. Ik ben er toch?’

Ik hijg als ik mijn grote rugtas omspit. Waar zijn die sleutels? Onvindbaar natuurlijk tussen alle boeken en losse papieren. Koos duwt me opzij en houdt de blauw gestreepte rugtas zonder pardon ondersteboven. Alles valt eruit. Mijn pennen rollen de galerij op, evenals een stuk of wat tampons. Als allerlaatste valt de sleutel eruit.

‘Zo, daar is-ie hoor!’ Koos springt met zijn lange lichaam op en neer. ‘Ik heb hem gevonden, ik heb hem gevonden!’ joelt hij.

‘Ja, bedankt hè, nu ligt alles op de grond, Koos. Help me even, wil je?’

Hij hurkt door zijn gammele knieën en slaat zijn arm om me heen. 'Ik heb hem gevonden, Julia. Dat zag je wel toch?'

Ik knik, terwijl ik haastig alle tampons verzamel voordat we een ingewikkeld gesprek moeten voeren over het doel van de witte rakkers.

Eenmaal binnen gaat alles op de automatische piloot. Koos voert zoals gewoonlijk het hoogste woord. Hij is nogal ontzet over de nieuwe metrotijden. Intussen stroomt het inloophuis aardig vol. Koos jut alle cliënten op en voor ik het weet, zit iedereen te mopperen.

Vandaag eten er zeven cliënten mee. In totaal wonen er vijftien cliënten in de tweekamerappartementjes in het flatgebouw. Alle boodschappen waren al aanwezig voor de maaltijd van vandaag. Een simpele maar lekkere pasta carbonara gaat het worden.

Als alle cliënten voorzien zijn van een kopje thee of koffie, begin ik met de voorbereidingen voor het eten. Ik snijd de groenten op het granieten aanrechtblad. Met een half oor hoor ik de cliënten nog altijd mopperen over de vernieuwde metrotijden.

Ik bak de spekjes voor de pasta. Een sterke onaangename geur penetreert met grof geweld mijn neus. Gatverdamme. Met duim en wijsvinger knijp ik hardhandig mijn neus dicht als ik de lege plastic verpakking uit de vuilnisbak vis. Ik onderzoek het plastic grondig, maar de datum is in orde.

'Koos, kom eens even! Ruik jij dat ook?,' vraag ik, als hij goed en wel naast me staat.

'Wat moet ik ruiken dan? Ik ruik spek, lekker hoor.' Koos maakt aanstalten om een half gebakken spekkie uit de pan te graaien.

Ik tik zijn hand weg. 'Niet uit de pan eten, viezerik.'

Koos grinnikt. 'Ik bèn geen viezerik,' hoor ik hem zachtjes tegen zichzelf zeggen als hij terug naar de woonkamer loopt.

Ik besluit de pasta gewoon te bereiden. En als we aan tafel zit-

ten, vindt iedereen het lekker. Maar zelf krijg ik geen hap door mijn keel. Het lijkt wel alsof dat kwakkelen van mij alleen maar erger wordt.

Stipt om acht uur stuur ik de laatste cliënten naar huis en nog geen halfuur later plof ik neer op mijn kleine zwarte tweepersoons IKEA-bank. Man, man, man, wat een dag.

De rust is van korte duur, want mijn telefoon begint te piepen. Het is Nora.

‘Hé schat,’ klinkt het schel aan de andere kant van de lijn. ‘Hoe is het dan?’

Ze klinkt blij en opgewekt. Er gaat geen dag voorbij of Nora is niet blij en opgewekt. Soms om gek van te worden. Ik ken Nora inmiddels bijna 15 jaar. Ondanks onze status van buurmeisjes was onze vriendschap vroeger niet zo vanzelfsprekend als nu. Na veel ruzies en zelfs wat vechtpartijen, waarna ik geregeld huiswaarts keerde met een dikke lip of een blauw oog, zijn we uiteindelijk – en vraag me niet hoe – vriendinnen geworden. Een heel intense vriendschap welteverstaan.

Alhoewel we nu meer dan twee deuren bij elkaar vandaan wonen, spreken we elkaar nog dagelijks. Nora is een bloedmooie Marokkaanse met lang zwart krullend haar. 24 lentes jong en een kont waar menig vrouw jaloers op zou zijn. Ze heeft geen enkele school afgemaakt, vanwege haar belachelijk brutale gedrag. Toch heeft ze zich naar binnen weten te lullen bij een gerenommeerd leveranciersbedrijf en bekleedt ze daar nu de functie van junior-accountmanager. Ze heeft al jaren een vaste relatie met Giuseppe, die met zijn asblonde haren en tengere postuur haar absolute tegenpool is. Ze kennen elkaar van de middelbare school. Ik mag Giuseppe wel; een rustige jongen met droge humor.

‘Pfff, ik voel me niet goed. Ik ben zo onwijs moe. Moe is niet eens het goede woord. Ik ben kapot, op, klaar, afgebrand, levensmoe, aan het eind van mijn dagen en alle andere synoniemen die je voor gesloopt kunt verzinnen. Echt waar, Nora.’

‘Joh, alweer?’

Ik knik instemmend, wat lastig te zien is door de telefoon. Maar het is waar. Nog geen maand geleden ben ik zo ziek als een hond teruggekomen uit Londen. Een kort city-tripje samen met Hella, het derde lid van de drie musketiers. Hella wilde graag een minor volgen op de universiteit van Londen. Haar intakegesprek was op papier de aanleiding voor ons vertrek, maar we wisten beiden dat het vooral draaide om shoppen en uitgaan.

Eenmaal in Londen aangekomen, viel ons met precisie uitgestippelde plan voor die paar dagen al snel in de soep. De ellende begon al met het hostel, waar we een vieze kamer met gelig behang toegewezen kregen die was ingericht met vier krakende stapelbedden en twee kleine houten kastjes. Een vieze wc, een dikke pluk haren in het doucheputje en gaten in het beddengoed. Dit geheel moesten we ook nog delen met zes andere toeristen. Ondanks onze eerdere ervaringen met hostels, was dit met stip de ergste.

Die avond, na de intake, werd ik ziek. Waarschijnlijk was slechte *fish and chips* de aanleiding voor een driedaagse catastrofe, want met één uur tijdsverschil in Londen kon zelfs ik mijzelf niet wijsmaken dat dit een reactie was op een jetlag. De eerste nacht gingen direct alle remmen los. Alles wat ik die dag had gegeten, kwam er via alle gaten van mijn lichaam uit. Zittend, liggend, hangend; letterlijk vanuit elke positie heb ik de binnenkant van de onwijs vieze wc gezien. De overige dagen in Londen zagen er niet veel anders uit dan de eerste nacht. Verschrikkelijk.

‘Volgens mij heb jij het gewoon te druk, Julia,’ gaat Nora verder.

‘Je bent alleen maar aan het werk of bezig met je studie. Ik zie je ook nauwelijks. Neem eens even wat tijd voor jezelf. Pak een lesje yoga of ga zwemmen. Doe iets.’

‘Ik moet juist nu doorzetten, afstuderen heet dat, Nora. Niet dat jij daar iets van afweet, maar dan kan ik dus geen les missen. Ik kan nu niet even stoppen,’ bijt ik haar toe.

Nora lacht. ‘Misschien ben je wel zwanger.’ Ze begint steeds harder te lachen. ‘Ja Julia, zie je het voor je, misschien ben je wel zwanger.’ Ze buldert om haar eigen grap.

Ik lach niet, ik zucht alleen. Ik weet hoe dit gaat. Als Nora iets grappig vindt, gaat ze door tot het gaatje.

‘Mijn God, Julia. Jij achter een kinderwagen, hilarisch. Volgens mij heb jij nog nooit een baby in het echt gezien. Ik zie het helemaal voor me.’

‘Overdrijven is ook een vak hoor,’ probeer ik nog. Maar ze heeft gelijk: ik moet niets van baby’s hebben. Ik ontloop elke baby-shower en elk kraambezoek dat ooit op mijn pad is gekomen. Nee, niets voor mij, die ellende. Het is niet dat ik kinderen niet leuk vind. Ik vind ze leuk zolang ze op afstand blijven, een paar meter welteverstaan. Ik kan er niks mee. Ze zijn zo onbeholpen, zo luidruchtig en gewoonweg asociaal. Ja, ik zeg het gewoon: kinderen zijn asociaal. Ze eisen alle aandacht op met hun piepende stemmetjes. En wat krijg je ervoor terug? Een poepbroek? Kots op je fijn gestreken blouse? Snot aan je mouw? Nee, ik blijf op gepaste afstand, dánkjewel.

‘Ben je uitgelachen? Ik vind het niet grappig, Nora.’

Nora puft en kiert nog wat na. Ik hoor dat ze haar lach aan het onderdrukken is en dat maakt het alleen maar erger.

‘Ja, ik ben klaar, echt,’ kermt ze door de telefoon. Na een halve seconde begint ze weer te lachen. ‘Sorry Julia, echt waar. Het is gewoon grappig.’

‘Nou, ik ga ophangen, ik ben ziek,’ zeg ik geïrriteerd. ‘Een beetje meer empathie was wel op zijn plaats geweest. Doe!’

‘Doei schat, ik bel je morgen.’

Ik gooi de telefoon naast me op de bank en sluit mijn ogen. Kutwif.

Het is inmiddels negen uur. Misschien moet ik gewoon naar bed gaan. Ben ik morgen weer fit.

Hella, Nora en ik zijn samen opgegroeid in het pittoreske Gorinchem. We waren een ‘supertrio’, zoals we onszelf graag noemden. We zijn eigenlijk gestart als ‘het superkwartet’, totdat iemand ons erop wees dat het ‘groepje’ dan toch echt uit vier personen moest bestaan. We hebben nog even het superkwartet aangehouden, maar het was een kwestie van tijd dat we ons omdoopten tot ‘het supertrio’.

Er was toen geen Julia zonder Nora en Hella. We waren altijd samen. Het begon allemaal onschuldig met stoepkrijten, touwtjespringen en kleinschalige stoeprandtoernooien. (Stoepranden = vanaf de ene kant van de straat proberen om met een bal de stoeprand aan de andere kant van de straat te raken. De bal moest terugkaatsen en door de gooier worden gevangen. Bingo, puntje erbij.)

Vervolgens, in de middelbareschoolfase, fietsten we meer dan regelmatig naar de andere kant van het kleine stadje om stiekem de aandacht te vangen van stoere oudere jongens. Natuurlijk waren wij heel toevallig in onze mooiste jurkjes, met dik ingesmeerde glitterlipglosslippen en sommigen onder ons met semi volgepropte bh’tjes, gewoon nonchalant in de buurt aan het rondhangen. Het was wel twaalf straten verderop, maar het werd geloofd.

Naarmate de fietsen ons ontgroeiden en onze ego’s te groot

werden voor het kleine stadje, zochten we het avontuur op in de grotere steden. Stiekem uitgaan, nachttreinen en minirokjes stonden centraal. Als Hella en Nora bij mij logeerden, logeerde ik bij Hella of Nora. Hele nachten bleven we op die manier weg en geen haan die er ooit naar kraaide.

Als je elkaar al zo lang kent, zijn er tal van verhalen die je kunt ophalen. Vooral Nora houdt ervan om op feestjes en partijen haarfijn onze onnozele kindermemoires te delen en het dan zo te vertellen dat zij de stoere held is in het verhaal. Irritant, maar ze komt ermee weg, zoals met alles eigenlijk. Dat is Nora's magie.

Haar favoriete verhaal gaat over die ene keer dat we samen een stukje met de scooter gingen rijden. We waren alle drie de trotse eigenaar van een eigen scooter, maar alleen die van Nora was zo opgevoerd dat hij meer weg had van een motor.

Op een goede dag, toen de zon mooi hoog stond, besloten we een rondje te gaan rijden. De avond ervoor had het goed geregend en ondanks de felle zonstralen was het her en der nog vochtig. Om een heel lang verhaal kort te maken: Nora reed – met mij achterop – per ongeluk de greppel in van een duinachtig paadje. De scooter ging veel te snel, de band gleed weg in de modder en we vlogen met een rotgang van de scooter af. Ik werd over Nora heen zo het asfalt op geslingerd. Een paar seconden na de val kroop ik over het hete asfalt en gilte zo hard ik kon om hulp. Mijn handen waren bebloed en mijn rechterknie deed verrekte veel pijn.

Niet veel later kwam er een jonge man aangerend. Ik probeerde zo goed en zo kwaad als het ging op te staan en liep met uitgestrekte bebloede handen op hem af. Vooral dat gedeelte van het verhaal beeldt Nora altijd levendig uit. 'Help, Help!', schreeuwt ze dan. Volgens Nora liep ik als de reïncarnatie van Jezus op de man af. De man vroeg me te gaan zitten en bekeek mijn wonden,

terwijl hij me een aantal vragen stelde over het ongeluk. Hij spoelde mijn handen af met een flesje water uit mijn rugzak. Ik had mijn val met mijn handen opgevangen, waardoor de schade meeviel. Met twee grote schaafwonden op beide handen en een gat in mijn broek kwam ik er goed van af, achteraf gezien dan. Het moet zeker vijf minuten hebben geduurd voordat we Nora's gekreun hoorden. De man stond verward op en rende naar de scooter, die half in het gras lag. 'Was je niet alleen!?', brulde hij. Nora bleek nog altijd onder de scooter te liggen. Het verhaal eindigt met Nora die in de ambulance werd afgevoerd met twee gebroken ribben, een gebroken tand en een blauw oog doordat het handvat van de scooter in haar rechteroog terecht was gekomen. Dit verhaal doet het altijd goed bij het publiek. Hoe harder de mensen lachen, hoe uitbundiger Nora het verhaal vertelt. Ik laat haar maar. Ik rol enkel met mijn ogen als ik haar weer hoor zeggen: 'Nou, toen liep Julia dus echt met haar armen zo wijd gespreid op die man af. Hij moet wel gedacht hebben: dit moet Jezus zijn.'

Zucht.

Ik kan niet slapen.

Nora's woorden hebben een vreemd soort paniek aangewakkerd in mijn lichaam.

'Misschien ben je wel zwanger, misschien ben je wel zwanger.'

Ze galmen keer op keer door mijn hoofd.

Wanneer ben ik voor het laatst ongesteld geweest? Ik kan het me niet herinneren. Shit, ik moet écht dingen opschrijven. Kut! Ik zit rechtop in bed. Kut, kut, kut! Wanneer ben ik voor het laatst ongesteld geweest? Denk na, Julia. Ik sla paniekerig met mijn wijs- en middelvinger tegen de zijkant van mijn hoofd. Denk na! Ik heb geen seks gehad deze maand. Of wel? Focus...

JULIA JONKERS

Mijn hart begint sneller te kloppen. Heb ik Arthur deze maand gezien? Arthur, mijn scharrel in deze hectische tijden, brengt zo af en toe wat welverdiende ontspanning. We hebben geen relatie, maar seksen kan hij als de beste.

We kennen elkaar sinds jaar en dag. Ik heb ooit een keer met zijn beste vriend gedatet. Dat was een misère: geen gesprekstof, suffe humor, niet voor herhaling vatbaar. Maar op de terugweg kwamen we Arthur tegen. Dat klikte een stuk beter. Tijdens het uitgaan kwamen we elkaar vervolgens regelmatig tegen. In een opwelling, na een avond vol drank, heb ik hem een keer mee naar huis genomen. Sinds die tijd komt hij af en toe langs. Aangezien ik in mijn afstudeerhysterie alle verzetjes kan gebruiken, is hij meer dan welkom. Maar heb ik hem afgelopen maand gezien? De dagen lijken op elkaar. Studeren, werken, slapen, studeren, werken, slapen.

Ik pak mijn telefoon erbij en check ons WhatsApp-gesprek. Ik scrol wat terug. Oké Julia, rustig aan. Mijn handen trillen. En daar staat het, een berichtje van 19 dagen geleden: 'Je was lekker vannacht, ik zie je snel.'

Godsamme.